

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ČETRTI ODDELEK

SKLEP

Pritožba št. 45483/13
Bogomir JELEN in Helena RIFELJ
proti Sloveniji

Evropsko sodišče za človekove pravice (četrti oddelek) je 25. septembra 2018 kot senat v sestavi:

Georges Ravarani, *predsednik*,

Marko Bošnjak,

Péter Paczolay, *sodnika*,

in Andrea Tamietti, *namestnik sodnega tajnika oddelka*,

ob upoštevanju zgoraj navedene pritožbe, vložene 10. julija 2013,

ob upoštevanju stališč, ki jih je predložila tožena vlada, in stališč, ki sta jih v odgovoru predložila pritožnika,

po razpravi sklenilo:

DEJSTVA

1. Pritožnika Bogomir Jelen in Helena Rifelj sta slovenska državljana, ki sta bila rojena leta 1946 oziroma 1953 in živita v Grosupljem. Pred Sodiščem ju je zastopali K. Plauštajner, odvetnik iz Ljubljane.

2. Slovensko vlado (v nadaljnjem besedilu: vlada) je zastopala T. Mihelič Žitko, višja državna odvetnica.

A. Okoliščine zadeve

3. V nadaljevanju so povzeta dejstva v zadevi, kot so jih predložile stranke.

4. 14. marca 2005 sta pritožnika sklenila kupoprodajno pogodbo s podjetjem X za nakup stanovanja, ki je vključevala parkirno mesto št. 14. Omenjeno stanovanje je bilo pritožnikoma predano 6. aprila 2005. Po plačilu nakupne cene sta pritožnika zahtevala izvornike kupoprodajne pogodbe.

Podjetje X je pritožnika obvestilo, da je parkirno mesto št. 14 prodalo drugi osebi. Namesto tega je pritožnikoma ponudilo drugo parkirno mesto in odškodnino v višini 500 evrov (EUR). Pritožnika sta ponudbo zavrnila z utemeljitvijo, da je novo parkirno mesto manjše in da je zaradi njegove lokacije na njem težko parkirati.

5. Pritožnika sta 2. septembra 2005 sprožila pravdni postopek proti podjetju X z namenom, da bi pridobila dokumente, ki bi jima omogočili vpis lastninske pravice na parkirnem mestu št. 14. Konkretno sta zahtevala izročitev naslednjih dokumentov: a) izvornikov kupoprodajne pogodbe; b) pri notarju overjenega izvornika dodatka h kupoprodajni pogodbi, na podlagi katerega bi lahko svojo lastninsko pravico na stanovanju in parkirnem mestu št. 14 vpisala v zemljiško knjigo; in c) pri notarju overjenega dokumenta, na podlagi katerega bi lahko odpravila vsako pridržno pravico v zvezi z zgoraj navedeno lastnino. Pritožnika sta sporni znesek določila v vrednosti 2.500.000 tolarjev (SIT – približno 10.432 EUR).

6. Toženo podjetje je vložilo nasprotno tožbo in zahtevalo, da pritožnika podpišeta spremenjeno kupoprodajno pogodbo za parkirno mesto št. 9. Dne 19. decembra 2005 je sodišče pozvalo toženo podjetje, naj določi sporni znesek. Dne 23. decembra 2005 je toženo podjetje določilo sporni znesek v višini 2.500.000 SIT.

7. Okrožno sodišče v Ljubljani je 13. aprila 2006 ugodilo zahtevi pritožnikov. 21. februarja 2007, po pritožbi toženega podjetja, je Višje sodišče v Ljubljani razveljavilo sodbo prve stopnje in zadevo vrnilo v ponovno odločanje.

8. 7. februarja 2008 sta pritožnika zahtevala izdajo delne sodbe v zvezi s stanovanjem. Spremenila sta svoj zahtevek glede parkirnega mesta št. 14 in zahtevala ugotovitveno sodbo, ki bi potrdila, da sta veljavno kupila parkirno mesto. Sodišče je sprejelo to spremembo zahtevka.

9. Okrožno sodišče je 13. maja 2008 izdalo delno sodbo, s katero je delno ugodilo zahtevkom pritožnikov a) in b) (glej 5. odstavek zgoraj) glede stanovanja, medtem ko je vprašanje lastništva parkirnega mesta št. 14 pustilo odprto. Sodišče je zavrnilo zahtevek c), pri čemer je ugotovilo, da za sporne nepremičnine ni veljala pridržna pravica.

10. Na ustni obravnavi 15. maja 2008 sta pritožnika podrobneje določila svoj preostali (spremenjeni) zahtevek glede parkirnega mesta št. 14 (glej 8. odstavek zgoraj), pri čemer sta zahtevala ugotovitveno sodbo, da sta ga kupila. Sodišče je to spremembo dovolilo. Istega dne je Okrožno sodišče ugodilo spremenjenemu zahtevku pritožnikov glede parkirnega mesta št. 14 in zavrnilo nasprotno tožbo toženega podjetja.

11. Toženo podjetje se je pritožilo proti sodbi z dne 15. maja 2008. Višje sodišče v Ljubljani je 3. decembra 2008 to sodbo razveljavilo in zavrnilo zahtevo pritožnikov za ugotovitveno sodbo, pri čemer je ugotovilo, da bi pritožnika lahko zahtevala zgolj odškodnino zaradi neizpolnitve pogodbe ali

drugo parkirno mesto, ker tožena stranka ni bila vknjižena kot lastnica parkirnega mesta št. 14.

12. 19. januarja 2009 sta pritožnika vložila predlog za dopustitev revizije zoper sklep Višjega sodišča v Ljubljani z dne 3. decembra 2008.

13. V upoštevnem času je Zakon o pravnem postopku določil prag vrednosti spora (*ratione valoris*) za dopustnost revizije v višini 4.172,92 EUR. Ta prag se je nanašal na sporni znesek pred vrhovnim sodiščem (367. člen Zakona o pravnem postopku, glej 19. odstavek spodaj).

14. Okrožno sodišče v Ljubljani je pritožnikoma naložilo plačilo sodne takse za njun predlog za dopustitev revizije (glej 12. odstavek zgoraj), ki je bila odmerjena glede na sporni znesek, določen v zahtevku (10.432 EUR). Sodna taksa je bila odmerjena v znesku 423 EUR. Plačilni nalog je vseboval obvestilo, da se lahko zoper njega vložijo ugovor, med drugim zaradi nepravilne odmere sodne takse. Pritožnika sta plačala sodno takso.

15. 13. septembra 2012 je vrhovno sodišče predlog pritožnikov za dopustitev revizije zavrglo kot nesprejemljiv, ker ni bila navedena višina v reviziji spornega zneska. Vrhovno sodišče je poudarilo, da sta pritožnika spremenila svoj zahtevek in zahtevala ugotovitveno sodbo, ne da bi navedla vrednost tega spremenjenega zahtevka. Spornega zneska, kot je naveden v prvotnem zahtevku, ki ni vseboval zahteve za ugotovitveno sodbo, ni bilo mogoče upoštevati za namen določitve praga vrednosti spora. Vrhovno sodišče je nadalje ugotovilo, da sta pritožnika prvotno določila neopredeljen skupni znesek spora v višini 10.432 EUR v zvezi z več zahtevki, kar je v nasprotju z 41. členom Zakona o pravnem postopku (glej 19. odstavek spodaj), ki zahteva navedbo vrednosti predmeta spora vsakega posameznega zahtevka. Zato bi bil predlog pritožnikov za dopustitev revizije nesprejemljiv tudi z vidika njunih prvotnih zahtevkov.

16. Pritožnika sta vložila ustavno pritožbo, v kateri sta med drugim zatrjevala kršitev njunih pravic do pravnega sredstva in enakega varstva pravic. Zlasti sta trdila, da bi morala biti v skladu z drugim odstavkom 44. člena Zakona o pravnem postopku (glej 19. odstavek spodaj) odločilna vrednost predmeta spora, navedenega v zahtevku. Po njunem mnenju 41. člen navedenega zakona ne velja za njun primer.

17. Ustavno sodišče je 24. januarja 2013 zavrnilo ustavno pritožbo pritožnikov, ker je ugotovilo, da se ne nanaša na pomembno ustavno vprašanje ali kršitev človekovih pravic, ki bi imela resne posledice za pritožnika.

B. Upoštevani domača zakonodaja in praksa

18. Vrhovno sodišče je med drugim pristojno za odločanje o zadevah v zvezi z izrednimi pravnimi sredstvi, in za opravljanje drugih nalog, ki jih določa zakon, kot je zagotavljanje enotne sodne prakse.

19. Upoštevane določbe Zakona o pravnem postopku (Uradni list RS, št. 726/99, s spremembami) se glasijo:

39. člen

"Če je ... za pravico do revizije ... odločilna vrednost spornega predmeta, se vzame kot vrednost spornega predmeta samo vrednost glavnega zahtevka.

Obresti, pravdni stroški ... in druge postranske terjatve se ne upoštevajo, če se ne uveljavljajo kot glavni zahtevak."

41. člen

"Če uveljavlja tožeča stranka v tožbi zoper isto toženo stranko več zahtevkov, ki se opirajo na isto dejansko in pravno podlago, se določi pristojnost po seštevku vrednosti vseh zahtevkov.

Če imajo zahtevki v tožbi različno podlago ali če se uveljavljajo zoper več tožencev, se določi pristojnost po vrednosti vsakega posameznega zahtevka."

44. člen

"Če se tožbeni zahtevak ne nanaša na denarni znesek, pa tožeča stranka v tožbi navede, da je pripravljena namesto izpolnitve zahtevka sprejeti določen denarni znesek, se vzame kot vrednost spornega predmeta ta znesek.

V drugih primerih, ko se tožbeni zahtevak ne nanaša na denarni znesek, je odločilna vrednost spornega predmeta, ki jo je tožeča stranka navedla v tožbi.

Če v primeru iz drugega odstavka tega člena tožeča stranka navede očitno previsoko ali prenizko vrednost ali če tožeča stranka navede le skupno vrednost spornega predmeta, čeprav uveljavlja s tožbo zoper isto toženo stranko več zahtevkov, pa niso podani pogoji iz prvega odstavka 41. člena tega zakona, tako da nastane vprašanje o stvarni pristojnosti ali pravici do revizije, se mora sodišče najpozneje na glavni obravnavi pred začetkom obravnavanja glavne stvari na hiter in primeren način prepričati o pravilnosti navedene vrednosti. O tem takoj odloči s sklepom, zoper katerega ni posebne pritožbe."

45. člen

"Če se tožbeni zahtevak ne nanaša na denarni znesek in je ... pravica do revizije odvisna od vrednosti spornega predmeta, tožeča stranka pa v tožbi ne navede vrednosti spornega predmeta, ravna sodišče po določbah 108. člena, ki veljajo za nepopolne vloge."

108. člen

"Če je... [vloga] nerazumljiva ali ne vsebuje vsega, kar je treba, da bi se lahko obravnavala, zahteva sodišče od vložnika, da mora vlogo popraviti ali dopolniti. ..."

26. poglavje – Izredna pravna sredstva

367. člen

"...

V premoženjskih sporih je revizija dovoljena, če vrednost izpodbijanega dela pravnomočne sodbe presega [SIT] 1.000.000.

..."

20. 18. člen Zakona o sodnih taksah (Uradni list št. 37/08), kot se je uporabljal v času, ko je bila vložena revizija, je določal, da se v primeru, če se s pravnim sredstvom odločba le deloma izpodbija, vzame kot podlaga za plačilo takse za pravno sredstvo le vrednost izpodbijanega dela.

21. 32. člen Zakona o sodnih taksah v relevantnem delu določa:

"(1) Prvotna vrednost ostane podlaga za plačilo takse ne glede na to, ali se ta vrednost med postopkom spremeni, če ni v naslednjih odstavkih določeno drugače.

(2) Če sodišče po 31. členu tega zakona ugotovi novo vrednost [t.j. kadar po lastni presoji ali po ugovoru tožene stranke meni, da je vrednost, ki jo je določila stranka, prenizka], se vzame kot podlaga za plačilo takse nova vrednost. ..."

22. V skladu z objavljenim načelnim mnenjem vrhovnega sodišča z dne 16. decembra 1993 tožeča stranka v primeru, če ne navede vrednosti spornega predmeta v zahtevku, nima pravice do revizije. To mnenje je dosledno spoštovano v domači sodni praksi. Poleg tega je iz sodne prakse vrhovnega sodišča, ki ga je predložila vlada, mogoče razbrati naslednja načela. Revizija na področju premoženjskih sporov je dovoljena, če vrednost izpodbijanega dela pravnomočne sodbe presega zakonsko določen prag vrednosti spora. Zato je ključno, da stranke zagotovijo, da je vrednost tega predmeta pravočasno in ustrezno opredeljena. Če ima tožeča stranka več zahtevkov, mora označiti vrednost vsakega od njih, sicer je lahko revizija nedopustna. Revizija tudi ni dovoljena, kadar je vrednost spornega predmeta določena na začetku, vendar se zahtevek pozneje spremeni, ne da bi bila določena njegova (nova) vrednost. Temu je tako tudi v primeru, kadar sodišče tožeče stranke ne pozove, naj popravi to pomanjkljivost, in kadar tožena stranka ne ugovarja opustitvi tožeče stranke, da ustrezno določi vrednost spornega predmeta. V takem primeru obe stranki izgubita pravico do vložitve revizije.

23. Ustavno sodišče je v svoji odločbi z dne 18. oktobra 2007 v zadevi št. Up-2089/06 in UI-106/07 ugotovilo, da kljub temu, da je sodišče prve stopnje morda kršilo zakon, ker ni ravnalo v skladu s 45. členom Zakona o pravnem postopku, to ne pomeni kršitve enakega varstva pravic, saj zadevna stranka zaradi tega ni bila prikrajšana glede dostopa do vrhovnega sodišča. Obe stranki bi lahko zaščitili svoj interes glede dostopa do vrhovnega sodišča; tožeča stranka z ustrezno določitvijo vrednosti spornega predmeta spora in tožena stranka z ugovorom, če tožeča stranka tega ni storila. Poleg tega je ustavno sodišče ugotovilo, da sistem, v okviru katerega je vrhovno sodišče neodvisno ocenilo vrednost spornega predmeta v zvezi z dopustnostjo revizije, ne glede na oceno nižjih sodišč glede vrednosti spornega predmeta, ni bil neskladen z ustavo. Ob sklicevanju na načelo pravne varnosti je poudarilo, da je revizija pravno sredstvo, ki omogoča poseganje v pravnomočne sodne odločbe in zato zahteva restriktivni pristop.

PRITOŽBA

24. Pritožnika sta se na podlagi prvega odstavka 6. člena konvencije pritožila, da sta bila prikrajšana glede dostopa do vrhovnega sodišča. Po mnenju pritožnikov bi ju sodišče prve stopnje moralo podučiti, naj določita novo vrednost spornega predmeta v skladu s 44. in 45. členom Zakona o pravnem postopku.

PRAVO

25. Pritožnika sta se pritožila zaradi kršitve pravice dostopa do sodišča po prvem odstavku 6. člena konvencije, ki se glede tega glasi:

"Vsakdo ima pravico, da o njegovih civilnih pravicah in obveznostih ... pravično ... odloča ... sodišče ..."

A. Navedbe strank

1. Vlada

26. Vlada se je sklicevala na neizčrpanje notranjepravnih sredstev in trdila, da pritožnika v ustavni pritožbi nista podala navedb, ki sta jih uveljavljala pred Sodiščem.

27. Nadalje je trdila, da sta bili določitev sodnih taks na eni strani in dopustnost revizije na drugi strani dve popolnoma različni stvari. Prva je bila upravne narave, temeljila je na vrednosti spornega predmeta, določeni v zahtevku, mogoče jo je bilo izpodbijati z ugovorom in jo je v obravnavani zadevi presojalo sodišče prve stopnje. Dopustnost revizije pa je bila stvar sodne presoje vrhovnega sodišča, ki je temeljila na vrednosti spornega predmeta pred vrhovnim sodiščem.

28. Vlada je trdila, da bi morala pritožnika v svojem prvotnem zahtevku in ob izvedbi sprememb določiti ustrezno vrednost spornega predmeta, s čimer bi si zagotovila dostop do vrhovnega sodišča. Ker vrhovno sodišče ni moglo določiti vrednosti predmeta, izpodbijanega v reviziji, jo je pravilno zavrglo. Vrhovno sodišče je sledilo ustaljeni sodni praksi, s katero bi morala biti pritožnika, ki ju je zastopal kvalificirani odvetnik, seznanjena. Njunega neizpolnjevanja odgovarjajočih zahtev ni mogoče pripisati državi.

29. V zvezi s stališčem tožene stranke v zadevnih domačih postopkih je vlada navedla, da je toženo stranko prvostopenjsko sodišče pozvalo, naj določi vrednost nasprotne tožbe, ker je bilo to med drugim pomembno za stvarno pristojnost tega sodišča. Sodišče ni imelo nobenega razloga, da bi k temu pozvalo pritožnika, saj sta celotno vrednost predmeta tožbe opredelila na začetku postopka in je zato sodišče lahko nadaljevalo z odločanjem o stvari sami. Poleg tega po mnenju vlade niti pritožnika niti tožena stranka niso imeli

pravice do revizije v zvezi s spremenjenim zahtevkom: pritožnika zato, ker nista določila vrednosti spornega predmeta, tožena stranka pa zato, ker se ni odzvala na to opustitev med postopkom na prvi stopnji.

30. Vlada je tudi navedla, da je prvostopenjsko sodišče morda spregledalo, da pritožnika nista določila vrednosti predmeta spremenjenega zahtevka, ker na tej stopnji postopka to ni bilo več pomembno, razen v zvezi z vprašanjem dopustnosti prihodnje revizije.

2. Pritožnika

31. Pritožnika sta trdila, da sta v ustavni pritožbi podala glavne navedbe, ki sta jih uveljavljala tudi v postopku pred Sodiščem, in da sta zato ustrezno izčrpala notranjepravna sredstva.

32. Nadalje sta ob sklicevanju na peti odstavek 18. člena Zakona o sodnih taksah (glej 20. odstavek zgoraj) trdila, da bi bilo treba določiti sodno takso za revizijo na podlagi vrednosti predmeta izpodbijanega dela odločbe, ki je bila v njunem primeru vrednost predmeta spremenjenega zahtevka. Ker take vrednosti nista navedla, bi ju Okrožno sodišče v Ljubljani moralo opozoriti v skladu s 45. členom Zakona o pravnem postopku (glej 19. odstavek zgoraj), tako kot je opozorilo toženo stranko, ko ni navedla vrednosti predmeta nasprotne tožbe (glej 6. odstavek zgoraj). Pritožnika sta nadalje trdila, da je bila sodna taksa izračunana ob upoštevanju prvotno določene vrednosti predmeta spora, medtem ko vrhovno sodišče ni upoštevalo enakega zneska za namen obravnave njunega predloga za revizijo.

33. Pritožnika se nista strinjala z odločbo ustavnega sodišča z dne 18. novembra 2007 (glej 23. odstavek zgoraj). Poudarila sta tudi, da čeprav je sodna praksa vrhovnega sodišča morda obširna, to še ne zagotavlja njene skladnosti s človekovimi pravicami. Po njunem mnenju so odločbe vrhovnega sodišča, s katerimi je bilo ugotovljeno, da opustitev stranke, da določi vrednosti predmeta spremenjenega zahtevka, onemogoča dostop do revizije, in od katerih so bile nekatere že izdane do leta 2002, v nasprotju s prvim odstavkom 6. člena konvencije.

B. Presoja Sodišča

34. Sodišče je seznanjeno z ugovorom vlade o neizčrpanju notranjepravnih sredstev, ki ga je navedla vlada (glej 26. odstavek zgoraj). Sodišče meni, da glede na okoliščine obravnavane zadeve tega ugovora ni treba obravnavati, saj je ta pritožba v vsakem primeru nesprejemljiva zaradi razlogov, navedenih v nadaljevanju.

35. Sodišče ugotavlja, da se obravnavana zadeva nanaša na pravico dostopa do vrhovnega sodišča v zvezi z uporabo zahteve o vrednosti spora. V Sloveniji mora vrednost predmeta revizije presegati zakonsko določen prag, da bi bila revizija dopustna. Ta vrednost se lahko določi na podlagi vrednosti, določene v tožbi, ali se določi v času trajanja postopka pod pogoji,

navedenimi v Zakonu o pravnem postopku (glej 19. odstavek zgoraj). V skladu z navedenim zakonom mora domače sodišče pred obravnavo same stvari preveriti, ali je bila vrednost predmeta ustrezno določena.

36. V obravnavani zadevi je vrhovno sodišče zavrglo predlog pritožnikov za dopustitev revizije, ker nista opredelila vrednosti predmeta spremenjenega zahtevka, ki je bil predmet postopka pred vrhovnim sodiščem (glej 15. odstavek zgoraj). Sklep je temeljil na ustrezni zakonodaji in ustaljeni sodni praksi vrhovnega sodišča, iz katerih izhaja, da ima opustitev ustrezne navedbe vrednosti spornega predmeta za posledico, da se revizija zavrže. Pritožnika sta se pritožila, da jima je bil s to zahtevo odvzet dostop do vrhovnega sodišča. Sklicevala sta se na dva argumenta. Prvič, prvostopenjsko sodišče ju ni pozvalo k določitvi vrednosti predmeta spremenjenega zahtevka, čeprav je toženo stranko opozorilo, ko ta ni določila vrednosti predmeta nasprotne tožbe. Drugič, sodne takse za revizijo so bile izračunane ob upoštevanju prvotno določene vrednosti spornega predmeta, vendar vrhovno sodišče te vrednosti ni upoštevalo za namen vrednosti spora (glej 32. odstavek zgoraj).

37. Ob upoštevanju navedenega Sodišče ugotavlja, da je obravnavana zadeva podobna zadevi v sodbi *Zubac proti Hrvaški* ([VS], št. 40160/12, 5. april 2018), o kateri je pred kratkim odločil veliki senat. Nanaša se na načela, opredeljena v 76.-99. odstavku navedene sodbe.

38. Sodišče poudarja, da ni videti, da bi bila narava sporne omejitve, ki izhaja iz ustreznega nacionalnega prava in prakse vrhovnega sodišča, namreč obveznosti, da se ustrezno določi vrednost spornega predmeta, sama po sebi rezultat neprilagodljivih postopkovnih pravil. Ustrezna nacionalna zakonodaja in praksa predvidevata možnost spremembe vrednosti spora v primeru, da je zahtevk spremenjen med postopkom (glej 19. in 22. odstavek zgoraj), in nič ne kaže, da ta možnost pritožnikoma ni bila na voljo. Če bi vrednost spremenjenega zahtevka dosegla prag vrednosti spora, bi si lahko pritožnika z ustrezno spremembo vrednosti predmeta zagotovila dostop do vrhovnega sodišča. Ob upoštevanju navedenega bo Sodišče preučilo, ali je bila zadevna omejitev upravičena, se pravi, ali je sledila legitimnemu cilju in bila sorazmerna s takim ciljem (glej *Zubac*, navedeno zgoraj, 104. odstavek).

39. Sodišče ugotavlja, da izpodbijana omejitev spada v splošno priznani legitimni cilj zakonsko določenega praga vrednosti spora za pritožbe na vrhovno sodišče, ki zagotavlja, da vrhovno sodišče v skladu z bistvom svoje vloge obravnava samo vprašanja zahtevane pomembnosti (glej *Zubac*, navedeno zgoraj, 105. odstavek, in 23. odstavek zgoraj). Glede sorazmernosti tega cilja in sredstev, ki so se uporabila za doseg tega cilja, se Sodišče sklicuje na merila, upoštevana v zadevi *Zubac* (navedeno zgoraj, 85.-99. odstavek).

40. V zvezi s predvidljivostjo omejitve Sodišče ugotavlja, da ni sporno, da sta Zakon o pravnem postopku in ustaljena sodna praksa vrhovnega sodišča in ustavnega sodišča zahtevali od tožečih strank v postopkih, kot je ta v obravnavani zadevi, da določijo vrednost spornega predmeta za vsak

posamezni zahtevek, in tudi, da določijo novo vrednost, če spremenijo katerega koli od zahtevkov (glej 19., 22., 23. in 33. odstavek zgoraj). Na ta pravila se je sklicevalo tudi vrhovno sodišče pri zavrženju revizije pritožnikov (glej 15., 19. in 22. odstavek zgoraj). Sodišče nadalje ugotavlja, da iz sodne prakse navedenih sodišč tudi izhaja, da opustitev poziva prvostopenjskega sodišča tožeči stranki, naj izpolni navedeno obveznost, strank ne razrešuje njihove odgovornosti in jim ne zagotavlja dostopa do vrhovnega sodišča (glej 19., 22. in 23. odstavek zgoraj). Zato Sodišče ne vidi nobenega razloga, da bi podvomilo, da so bili pogoji, ki jih je treba izpolniti glede dopustnosti revizije, skladno in predvidljivo določeni.

41. Nadalje ugotavlja, da sta pritožnika trdila, da navedena sodna praksa ni skladna z zahtevami prvega odstavka 6. člena konvencije, ker sta morala nositi posledice napake prvostopenjskega sodišča, ki se ni odzvalo na to, da nista ustrezno opredelila vrednosti predmeta. Trdila sta, da je to privedlo do njunega plačila sodne takse za postopek vrhovnega sodišča, pri tem pa je bila njuna revizija zavržena (glej 32. odstavek zgoraj). V zvezi s tem Sodišče poudarja, da je pritožnika zastopal kvalificiran odvetnik in bi morala biti seznanjena z navedenimi pogoji za dopustnost revizije (glej 40. odstavek zgoraj). Sodišče prav ugotavlja, da nič ne kaže, da pritožnika nista bila v enako ugodnem položaju kot tožena stranka. Res je, da je bila tožena stranka opozorjena, naj določi vrednost predmeta nasprotne tožbe (glej 6. odstavek zgoraj). Vendar pa, kot je vlada prepričljivo pojasnila, tožena stranka očitno ni navedla nobene vrednosti predmeta in prvostopenjsko sodišče je potrebovalo to informacijo, da bi določilo stvarno pristojnost (glej 29. odstavek zgoraj). Ni razloga, da ne bi verjeli, da bi sodišče ravnalo enako, če pritožnika ne bi navedla nobene vrednosti.

42. Glede trditve pritožnikov o sodni taksi (glej 32. odstavek zgoraj) Sodišče ugotavlja, da je bila določena v skladu z veljavnimi in predvidljivimi pravili in je ni mogoče razumeti v smislu, da podeljuje pritožnikoma pravico dostopa do vrhovnega sodišča (glej *Zubac*, navedeno zgoraj, § 120). Poleg tega bi pritožnika lahko ugovarjala plačilnemu nalogu, vendar očitno te možnosti nista izkoristila (glej 14. odstavek zgoraj).

43. Nazadnje Sodišče upošteva posebno vlogo vrhovnega sodišča (glej 18. in 23. odstavek zgoraj) in skladna in predvidljiva pravila, ki bi jih morala upoštevati pritožnika (glej 40. odstavek zgoraj). Sklicuje se na ugotovitve, navedene v zadevi *Zubac* (navedeno zgoraj, 122. in 123. odstavek) in v skladu s tem ugotavlja, da sklepa vrhovnega sodišča, ki uporablja omenjena obvezna pravila, ni mogoče označiti za pretiran formalizem, ki neupravičeno omejuje dostop pritožnikov do njegove pristojnosti.

44. Glede na navedeno Sodišče meni, da je obravnavana pritožba očitno neutemeljena in jo je treba zavrni v skladu s točko a tretjega odstavka in četrtim odstavkom 35. člena konvencije.

Iz teh razlogov Sodišče soglasno
razglša, da je pritožba nesprejemljiva.

Sestavljeno v angleškem jeziku in poslano 18. oktobra 2018.

Andrea Tamietti
namestnik sodnega tajnika

Georges Ravarani
predsednik